



PŘÍBĚHY Z TEMNOT

*Co když ti
tvé noční můry
dokážou zachránit život?*

J. A. WHITE

přeložila Milena Poláčková

PŘÍBĚHY Z TEMNOT

Copyright © 2018 by J. A. White

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milena Poláčková, 2026

Cover illustration © Dan Burgess, 2026

Cover © Amy Ryan, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7229-2 (pdf)

J. A. WHITE

PŘÍBĚHY Z TEMNOT

přeložila Milena Poláčková



OBSAH

1. Nesprávné poschodí	7
2. Hlas za dveřmi	15
3. Ta věc v batohu	23
4. Pokoj strašidelných tajemství	33
5. Další zajatec	42
6. Mlžný pokoj	52
7. Dívka, co šla za jednorožcem	67
8. Krásná temnota	75
9. Co roste bez světla	89
10. Pupence	105
11. Zubaté stíny	119
12. Příběh Jasmin	139
13. Spisovatelský blok	150
14. Chybějící dílek	158
15. Nebezpečné lži	170
16. Rudé oči	186
17. Otázky a odpovědi	196
18. Druhá strana	220
19. Příběh Nataši	231
20. Teta Gris	240
21. Nečekané kouzlo	253
22. Dárek	262
Poděkování	267

*Jackovi Paccionemu mladšímu,
který si se mnou nezadá v představitivosti*

1. NESPRÁVNÉ POSCHODÍ



Když ostatní členové rodiny konečně usnuli, přehodil si Alex přes rameno batoh a vykradl se z bytu. Pomalu zavřel dveře, aby nebouchly. Bez slunečních paprsků, které ve dne pronikaly malými okénky, vypadala chodba osmého patra děsivě. Alex se zastavil za dveřmi a bojoval s nutkáním vrátit se do vyhřáté postele.

Když to uděláš, blesklo mu hlavou, budeš pořád ten starý Alex Mosher.

Magor.

Exot.

Břídil.

Opravdu to chceš?

„Ne,“ odpověděl si šeptem.

A než si to stačil rozmyslet, vyrazil k výtahu na konci chodby.

Přes den se tenkými dveřmi draly na chodbu útržky života jeho sousedů: z bytů se ozýval tlumený hovor, napříč chodbou se překřikovaly televize, syn paní Garciové cvičil na housle. V tuto noční hodinu však byla chodba úplně tichá. Jediný zvuk

vycházel ze zaprášené žárovky, která bzučela jako navztekaná vos, a z Alexova batohu, jehož obsah šustil jako o život, jako by se snažil uniknout svému osudu.

Mrzí mě to, proběhlo Alexovi hlavou v návalu pocitu viny. Nechce se mi do toho, ale musím. Takhle to bude lepší.

Došel k výtahu a na popraskaném panelu stiskl tlačítko pro jízdu dolů. Kdesi hluboko pod ním zasténaly do ticha le-tité brzdy. Alex se zašklebil a ohlédl se přes rameno, jestli ten zvuk nevzbudí sousedy. Po schodech by to asi bylo tišší, jenže Alex se chtěl dostat k cíli co nejrychleji, a tak na nějaké velké rozmyšlení už neměl čas.

Cink! Dveře výtahu bolestně zaskřípěly a s prudkým trhnutím se otevřely. Kabinu výtahu lemovala umouněná zrcadla.

Alex vešel dovnitř a zmáčkl tlačítko označené S.

Suterén měl z celého domu nejraději. Byl strašidelný, tajemný a od podlahy až po strop plný haraburdí, které tu zůstalo po bývalých nájemnících jako hřbitov nechtěných věcí. Nej-úžasnější na celém suterénu byl ale kotel, železné monstrum, které tu instalovali někdy před šedesáti lety. Alex mu říkal Starý čoudil.

Právě ten byl dnes jeho cílem.

Dveře výtahu se zavřely a kabina začala pomalým trhavým pohybem klesat. Alex netrpělivě poklepával nohou. I když měl batoh mnohem lehčí než obvykle, zdálo se mu, že ho táhne k zemi jako závaží.

Oddechnu si, až bude po nich, pomyslel si. Rychle je hodím do plamenů a honem pryč. Ani se nekouknu, jak hoří.

Alex samozřejmě mohl nacpat obsah batohu do popelnice a měl by hotovo, ale to mu připadalo kruté. Spálit je ve Starém čoudilovi bylo takové uctivější, tak trochu jako spálit tělo padlého válečníka. Alex měl pocit, že si nakonec přece jen zaslouží lepší smrt. Vždyť on je přece sám vytvořil.

Výtah se zastavil. Dveře se s hlasitým zaskřípěním otevřely. Alex zmateně naklonil hlavu ke straně.

Místo suterénu se před ním táhla neznámá chodba. Podíval se znovu na digitální displej nahoře v kabině výtahu. Svítilo číslo 4. *Asi se to porouchalo*, pomyslel si a znovu ukazováčkem šťouchal do tlačítka S. Výtah se nepohnul.

Alex rozzlobeně vzdechl.

Tak nakonec asi přece jen budu muset po schodech, pomyslel si.

Vystoupil z výtahu a zamířil ke schodišti. Čtvrté patro bylo stejné jako osmé, ovšem mnohem tmavší. Alex zvedl hlavu k žárovkám, přesvědčený, že jich určitě pár nesvítí. Ale zdálo se, že svítí všechny. Jenže z nějakého zvláštního důvodu nesvítily tak silně, jak by měly, jako by tu tmu v téhle části chodby bylo nějak těžší přeprat než kdekoliv jinde.

To mám zase moc bujnou fantazii, pomyslel si Alex a nevšímal si toho, jak zvláště ho mrazí v zádech. *Nejspíš tu mají nějaké staré žárovky nebo –*

Vtom zaslechl hlasy.

Vycházely z bytu na konci chodby. Nejdřív měl pocit, že mluví lidé, co tam bydlí. Ale když se přiblížil, slyšel v pozadí strašidelnou hudbu a uvědomil si, že to jsou hlasy postav z filmu. Na tváři mu rozkvetl široký úsměv, když dialog poznal.

To je Noc ožvlých mrtvol! blesklo mu hlavou.

Tenhle film viděl Alex poprvé, když mu byly čtyři roky. Všichni si mysleli, že spí, ale ten zvláštní zvuk, co se linul z obývacího pokoje, ho natolik upoutal, že se z postýlky vykradl zjistit, co to je. Máma s tátou seděli schoulení na pohovce a mezi sebou měli mísu popcornu. Alex se schoval za křeslem, oči přilepené na obrazovce.

Ještě nikdy v životě ho nic takhle nevyděsilo – nebo spíš nevzrušilo.

Když rodiče přišli na to, že za sebou mají nevídaného návštěvníka, bylo už pozdě. Alex byl až po uši zamilovaný. Během pár týdnů poslal do vyhnanství do bedny v suterénu mašinku Tomáše a její místo zaujaly figurky příšer, plastové tesáky a plyšový duch Baf. Rozebral hasičské vozy a raketové lodě z lega a místo nich z kostiček postavil strašidelný dům. V knihovně si Alex nechtěl půjčovat nic jiného než obrázkové knížky s halloweenskými motivy na hřbetě, přestože byl červen.

Film *Noc ožvlých mrtvol* mu otevřel cestu do světa nahánějícího husí kůži, a proto mu zůstalo v jeho srdci zvláštní místo. Když teď zaslechl hudbu z filmu, popadla ho neodolatelná touha vidět jej znovu a úplně mu zamlžila mysl. Pomalu došel až ke dveřím bytu 4E. Zvuky z filmu ho táhly jako vlasec na rybářském prutu, až přitiskl ucho ke dveřím. Film byl teprve na začátku, těsně před scénou, kdy Barbaru a jejího bratra přepadne na hřbitově mrtvola.

To jsem skoro o nic nepřišel, pomyslel si potěšeně Alex. V tu chvíli úplně zapomněl na batoh a na důvod, proč dnes v noci

vyšel na chodbu. Nedokázal se soustředit na nic jiného než na film. Zoufale ho potřeboval vidět. Kdyby si byl zachoval čistou hlavu, možná by si uvědomil, že tohle všechno vůbec nedává smysl. Vždyť si přece *Noc ožvlých mrtvol* může pustit kdykoliv na tabletu a to je rozhodně lepší než klepat na cizí dveře uprostřed noci. Jenže Alex si bohužel čistou hlavu nezachoval. Zelené oči za brýlemi, obvykle velmi bystré a zvědavé, byly najednou neuvěřitelně zamlžené, pusu měl pootevřenou v překvapeném výrazu, až byl najednou nápadně podobný jedné z ožvlých mrtvol na obrazovce.

Alex třikrát rychle zaklepal na dveře. Téměř okamžitě otevřela žena, skoro jako by ho čekala.

„Ale koukejme,“ utrousila a podívala se na něho. „Máme návštěvu!“

Mohlo jí být tak kolem třiceti let, byla snědá a vlasy měla rozježené. Byla celá v černém a velmi nápadně nalíčená, zvláště oči.

„Omlouvám se,“ vyhrklil Alex a hlava mu třeštila. *Co tu vůbec dělám?* „Já vlastně ani nevím, proč jsem zaklepal. Jen jsem slyšel...“

„Co jsi slyšel?“ zeptala se dychtivě a naklonila se k němu. „No, řekni mi to.“

„Ten film.“

Žena se usmála. Měla nápadné mezery mezi úzkými zuby, až trochu připomínala takové ty divné svítící ryby, co slídí v hlubinách oceánu.

„Film?“ zeptala se s neskrývanou zvědavostí. „Ale nepovídej! Který?“

Alex se na ženu zaraženě podíval. Za jejími zády byla stále slyšet televize – mrtvola teď bušila Barbaře na okénko auta – a ona dělá, jako by nic neslyšela.

„Vy nevíte?“ zeptal se.

„Jak bych měla vědět? Ten film je pro tebe, ne pro mě.“ Pootevřela dveře o něco víc. „Chceš se jít dívat?“ zeptala se. „Vsadím se, že ho máš rád!“

Alexovu zamlženou mysl protál paprsek strachu.

Je půlnoc a já se tu bavím s cizím člověkem, jako by to byla úplně běžná věc, pomyslel si. *Co se to se mnou děje?*

Couvl o krok zpátky s úmyslem co nejrychleji odejít... pak ale ucítil z bytu úžasnou vůni.

Čerstvě upečený dýňový koláč. Jeho nejoblíbenější.

Nasával omamnou vůni muškátového oříšku a skořice a všechno jeho strach se najednou rozplynul.

Ta paní přece vůbec není nebezpečná, pomyslel si. *Je to úplně normální hodná paní a má ráda horory jako já!*

„To je film *Noc oživených mrtvol*,“ řekl. „Z roku 1968. Režimoval ho George Romero.“

„Achá,“ poznamenala žena. „Zajímavý. A mám pravdu? Máš ten film rád?“

„No, patří u mě do první desítky. Přímo mezi *Ať vejde ten pravý* a *Kruh*.“ Omluvně pokrčil rameny. „Já mám rád strašidelné věci.“

„To vypadá, že jsme z jednoho těsta,“ odpověděla žena a zažubila se. „To je legrace – zrovna jsem si chtěla hodit nohy nahoru a na ten film se podívat a v tu chvíli mě napadlo: ‚Škoda

že tu není někdo, kdo by se koukl se mnou a kdo by to opravdu *ocenil*,‘ a najednou se tu objevíš ty!’“

Otevřela dveře dokořán a Alex měl v tu chvíli před sebou měkoučkou pohovku a stolek plný ovesných sušenek s rozinkami a dýňového koláče. A za tímhle útulným koutem stála obří televize a v ní běžel černobílý film, který toužil vidět: Barbara, stíhaná oživými mrtvolami, vrávorá k domu, kde zůstane uvězněná až do konce filmu. Alex jako u vytržení postoupil o krok dopředu.

„Tak tady neokouněj, ty tůnto, a pojď dál,“ vyzvala ho žena.

Ještě dávno potom, když už Alex věděl, že se tehdy ocitl pod vlivem mocného kouzla, se mu nechtělo věřit, že vešel dovnitř tak snadno a bez váhání. Ale v tu chvíli se cítil, jako by mu jeho tělo nepatřilo, jako by byl jenom nějakou mûrou, kterou vábí poblikávající světlo televize.

Překročil práh. Dveře se za ním zaklaply.

„A mám tě,“ broukla si žena pod vousy.

Chytila ho studenou rukou za zápěstí a z těla jako by mu najednou vyprchala veškerá energie. Alex se zabořil do polštářů nejbližšího křesla a jen ze všech sil se snažil udržet oči otevřené.

Žena si sedla na židli proti němu. Úsměv na rtech jí povadl.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Alexandr. Alex.“

„No vyber si jen jedno.“

„Alex,“ odpověděl.

Zmateně se rozhlédl po bytě. Televize zmizela a s ní i stolek a dýňový koláč.

„Kam se poděla ta televize?“ zeptal se.

„Nikdy tu žádná nebyla.“

„To ne,“ bránil se. „Já jsem ji viděl.“

„Byt totiž dělá sám všechno pro to, aby tě dostal dovnitř. U každého to dělá jinak. Film, to je stará jistota. Většinou je sem ale přiláká jídlo. Děti vždycky myslí žaludkem, víš.“

„Cítil jsem tu dýňový koláč.“

„Tak vidíš.“

Alex měl čím dál větší problém se soustředit. Místnost se nakláněla sem a tam, jako když vystoupíte z pirátské lodi v lunaparku. Dělal se mu z toho špatně.

„Chci jít domů,“ řekl.

„Tak s tím rozhodně nepočítej, Alexi.“

Velmi pomalým pohybem se otočil v křesle a plánoval, že prudce vyrazí ke dveřím. Jenže dveře zmizely. Na jejich místě teď byla jenom holá zeď.

„Kde jsou ty dveře?“ zeptal se omámeně.

„Pryč,“ odpověděla. „Pusť to z hlavy, už je nepotřebuješ.“

„Ale to nejde,“ bránil se. „Dveře přece jen tak... nemůžou...“

„Copak ti to ještě nedošlo?“ zazubila se na něj hrdě. „Já jsem čarodějnice! Přesně taková jako v knížkách.“ Nehtem se dotkla jeho čela. „A ty, myšáčku, jsi mi sedl na lep.“

Alex chtěl vstát, ale nohy měl jako z tvarohu, a tak upadl na zem. Zahalil ho závoj temnoty.

2. HLAS ZA DVEŘMI



Alex se probudil na spodní palandě. Neměl tušení, kde je a jak se sem dostal. Ležel klidně, tělo měl ztuhlé strachem.

Postupně se mu začínaly vybavovat události předchozího večera.

Výtah. Byt.

Čarodějnice.

Až na to, že to ve skutečnosti žádná čarodějnice není, pomyslel si a hlava mu třesla. Čarodějnice nejsou. Je to jenom nějaká bláznivá ženská, která si myslí, že je čarodějnice. Ale jak to, že jsem viděl televizi, která tam ve skutečnosti nebyla? To mě zhypnotizovala, nebo co?

Alex zachytil příkrývky a v tu chvíli mu v mysli vyvstala nová, ještě naléhavější otázka.

Kdo spí na té horní palandě?

Podíval se na kovové tyče, které nad ním podpíraly horní matraci. A poslouchal, jestli neuslyší někoho dýchat. Když nic nezaslechl, sklouzl nohama na zem a opatrně se postavil na

spodní příčku žebříku spojujícího obě palandy. Pak jedním rychlým pohybem vysunul hlavu nad okraj horní postele. Nikdo tam nebyl, jenom stará matrace bez prostěradla a bez přikrývky. Alex si hlasitě oddechl.

Nikdy by mě nenapadlo, že obyčejná palanda dokáže takhle vyděsit, běželo mu hlavou.

Místnost byla malá a zařízená úplně obyčejně. Měla dvoje dveře a v rohu stálo vysoké zrcadlo. Alex jedny dveře otevřel. Vedly do malé místnůstky, která byla v podstatě prázdná, až na pár kousků dětského oblečení pověšeného na tyči. Začal probírat košile, kalhoty a šaty různých velikostí a uvědomil si, co říkala včera večer ta žena: *„Většinou je přiláká nějaké jídlo.“*

Je, uvědomil si a hrůzou se mu sevřel žaludek. Takže nejsem první.

Kdyby ovšem bral doslova všechno, co žena řekla, znamenalo by to, že ten byt umí číst dětem myšlenky a dokáže jim vybrat to nejlepší lákadlo. *To zní jako taková chytřejší verze Perníkové chaloupky*, pomyslel si. *U mě bylo to lákadlo hororový film.* Díval se na oblečení, které viselo před ním. *Ale co ty ostatní děti? Co sem přivedlo je? Vůně čokolády? Hlasy kamarádů?*

„Ne,“ řekl si. „To není možné. Žádná kouzla nejsou!“

Zabouchl dveře tak zuřivě, že o sebe věšáky zacinkaly. I když zavrhne magii jako takovou, pořád v něm zůstávala znepokojivá možnost, že je jenom jedním z dlouhé řady dětí, které v této místnosti spaly. A pokud popluje po tomhle myšlenkovém proudu až na konec, čeká na něho další, ještě znepokojivější

otázka: jestliže není první dítě, co sem ta žena vzala, co se stalo s těmi ostatními?

Než mohla jeho hyperaktivní představivost zplodit jakoukoli morbidní odpověď, přešel Alex pokoj ke druhým dveřím a cestou málem klopýtl o vlastní batoh. Byly to úplně normální dveře, až na to, že měly dvě klíčové dírky místo jedné. Horní klíčová dírka byla obyčejná, ale ta druhá měla zvláštní tvar, zahnutý jako půlměsíc.

Asi nějaký speciální zámek, uvažoval, aby se odtud nikdo nedostal.

Alex byl tak přesvědčený, že nemá smysl pokoušet se ty dveře otevřít, protože to zkrátka není možné, že zalapal po dechu, když se klika pod jeho rukou pohnula.

To je asi zapomněla zamknout, pomyslel si s nepatrnou jiskřičkou naděje.

Se zatajeným dechem pootevřel dveře, jak nejpomaleji a nejtišeji to šlo. Druhá místnost vypadala přesně stejně jako ta první: obyčejná postel, komora, v koutě zrcadlo. Vešel dovnitř a dával pozor, aby pod ním nevrzla prkna na podlaze, a pak za sebou opatrně zavřel dveře.

Jakmile zavřel, dveře zmizely a místo nich měl za sebou obyčejnou zeď.

„Co to?“ lekl se a v šoku couval, až klopýtl o něco na podlaze.

Jeho batoh.

„To není možný,“ kroutil hlavou. „Tohle je přece ta druhá místnost!“

Když se ale rozhlédl, nebylo pochyb. Buď se jeho batoh nějak záhadně teleportoval z jedné místnosti do druhé, nebo se

dělo něco ještě mnohem divnějšího. Rozechvěle otevřel dveře do komory.

Na věšáku viselo dětské oblečení. Bylo úplně stejné jako to, co si prohlížel před pár minutami.

„Je to úplně stejný pokoj,“ broukl udiveně.

Otevřel dveře se dvěma zámky a rozhlížel se po obou místnostech a hledal sebemenší rozdíl. Žádný nenašel. Dokonce viděl na druhé straně druhé místnosti stejně otevřené dveře a za nimi nekonečnou řadu dalších totožných místností, která připomínala odrazy v zrcadlovém bludišti. Zvědavý, co se stane, zvedl Alex batoh a díval se, jak se naproti zvedá jeho kopie do vzduchu jako rekvizita ve strašidelném domě.

Je to magické vězení, pomyslel si. Nedá se odtud utéct.

Zavřel dveře a sedl si na kraj postele. Kolečka v hlavě se mu protáčela na plné obrátky v zoufalé snaze přijít na to, jaký buldozer mu to otočil svět vzhůru nohama.

Magie existuje, běželo mu hlavou, kterou si držel rukama.

Chvilí tak zůstal a pak dostal nápad. Vstal a rozkřikl se, jak nejhlasitěji uměl, a přitom poskakoval, dupal a bušil pěstmi do zdi, aby ztropil co největší hluk.

„Pomoc! Uvěznila mě tu bláznivá ženská! Zavolejte policii!“

Třeba je tohle místo kouzelné, ale stále je uprostřed obytné části New Yorku, běželo mu hlavou, a ne někde na samotě uprostřed lesů. Někdo mě uslyší! Někdo –

Stěny se začaly třást.

Alex odjakživa bydlel na východním pobřeží, a tak nikdy nezažil zemětřesení. Ale to, co viděl a cítil v tuto chvíli – podlaha

vibrovala, stěny se chvěly – vypadalo přesně tak, jak si zemětřesení představoval. Strach mu vyždímal všechen vzduch z plic. Čekal, že se země každým okamžikem roztrhne a pohltí ho celého nebo že se zřítí strop a pohřbí ho pod hromadou sutin...

A najednou bylo po všem.

Co to bylo? běželo Alexovi hlavou. Upadl na kolena a čekal, až se mu podaří nabrat rovnováhu. *To nemohlo být zemětřesení, v New Yorku ne. Ale co to teda bylo?*

Zaslechl jakýsi šramot a všiml si, že se pohnula klika dveří. Zahlédl, že se zasunul klíč do klíčové dírky – do té zvláštní, ne do té obyčejné. Do místnosti vešla čarodějnice.

„Co tu křičíš?“ zeptala se. „Tenhle byt je kouzelný. Tady klidně může hrát celý orchestr a venku nikdo neuslyší jedinou notu.“

Oblečená byla do splývavých černých šatů a černých bot. Rty měla nalíčené černou rtěnkou a dlouhé černé nehty na rukou měla vytvarované do špiček. Na krku jí visel medailonek brouka zasazeného do jantaru. I ten byl černý.

Ona ale jako čarodějnice opravdu vypadá, pomyslel si Alex. *Chybí jí už jenom koště a špičatý klobouk.*

V ruce měla kroužek s dvanácti klíči. Některé byly obyčejné, ale některé byly bílé a nevypadaly, že by byly z kovu.

„Tady bylo nějaké zemětřesení, nebo co,“ řekl Alex.

„To se jenom rovnal byt. On to čas od času dělá.“

„Opravdu?“ podivil se. „Bylo to jako –“

Čarodějnice mu před očima zmizela.

„Baf,“ pošeptala mu do ucha, protože teď stála za ním.

Alex vykřikl a zavrával, až málem ztratil rovnováhu.

„To bylo dobrý, co?“ poznamenala samolibě. „Chceš to vidět ještě jednou?“

Alex jen zakroutil hlavou, protože se nezmohl na slovo.

Je to čarodějnice, přemítal. Namouduši, doopravdická živá čarodějnice.

„Prosím, pusťte mě ven,“ zmohl se nakonec téměř neslyšně zašeptat. „Já o tom nikomu neřeknu, opravdu.“

„Alan, vid’?“ utvrzovala se.

„Alex.“

„Ne Alexandr,“ vzpomněla si. „Já jsem Nataša. A pustit tě nemůžu. Ani teď, ani nikdy jindy.“

„A proč?“ zeptal se Alex. A potom sotva slyšitelně pípl: „Uděláte mi něco?“

„Jsem čarodějnice,“ odpověděla, „a ty jsi malý kluk. Takže šachy spolu hrát nebudeme. Přece jsi četl aspoň nějaký pohádky, ne?“

Alex přikývl.

„Tak víš, jak to chodí.“ Podrážděně vzdechla. „Dnes na tohle opravdu nemám čas. Už tak jdu pozdě na důležitou schůzku.“ Podívala se na něho a pohledem se mu zastavila na břiše. Ušklíbala se. „Nevypadáš teda zrovna moc pracovitě. Spíš přeborník přes zmrzlinové poháry, co? Jenže co mám s tebou dělat?“

„Tak mě pusťte,“ navrhl Alex.

„Ále,“ broukla. „Je s tebou docela legrace. I když z legrace bohužel není žádný užitek. No, to je jedno. Když to nepůjde, pak tě prostě přidám do své sbírky.“ Oprášila si ruce. „A hotovo.“

„A co to –“

Nataša se podívala na hodinky a dlouze vyjekla.

„A teď jsi mě ještě zdržel! Jsi tady sotva pár hodin a už jsou s tebou potíže. To nevěstí nic dobrého, Alane!“

Proklouzla dveřmi a zabouchla je za sebou. Alex slyšel, jak zapadl zámek.

Pokoj neměl žádná okna, podle kterých by poznal, jak ubíhá čas, a tak mu hodiny navzájem splývaly a bylo těžké odhadnout, jak dlouho už je v tomhle pokoji uvězněný. *Čtyři hodiny?* Přemítal. *Osm?* Pokoušet se o útěk nemělo smysl. Jenom marně běhal z jedné místnosti do druhé. Zkusil to už stokrát.

Nesnažil se už ani křičet. Věřil Nataše, když říkala, že ho nikdo neuslyší. Nakonec přece na vlastní oči viděl, jak zmizela a magicky se přenesla na druhou stranu místnosti. Takže utěsnit byt, aby se přes jeho zdi nedostala ani hláska, pro ni nemohl být problém.

Alex se dal do pláče. Bránil se tomu, ale nemohl si pomoci.

Byla mu zima, měl strach a byl tak sám – a taky trochu rozčarováný. Celý život miluje strašidelné příběhy a najednou se sám v jednom ocitne. Měla to být zábava. Čarodějnice, o kterých četl v knížkách, byly strašidelné jenom *na papíře*. Ale tahle je strašidelná *doopravdy*. A to je velký rozdíl.

Co mi asi dnes udělá, až se vrátí? přemítal.

Jeho představivost se jako obvykle vrhla do nejtemnějších vidin. *Třeba mě sní. Nebo mě uvaří v kotli. Nebo mě rozčtvrtí na kousíčky.* Hlavou se mu honily ty nejčernější představy,

jedna horší než druhá. Chtěl je všechny zapudit, ale nebylo to tak snadné jako otočit kohoutkem nebo cvaknout vypínačem. Nezbyvalo mu než čekat.

Najednou zaslechl kroky.

Nejdřív si myslel, že se vrací Nataša, a rozbušilo se mu srdce. *To bude ono*, řekl si. Jenže tajemný návštěvník neodemkl dveře, ale čekal za nimi. Škvírou ve dveřích viděl dlouhý stín.

„Haló,“ spustil, „je tam někdo?“

Slyšel, že za dveřmi někdo tiše dýchá.

„Prosím!“ volal. „Každou chvíli se vrátí! Musíte mi pomoci!“

Následovalo nekonečné ticho. Alex už si začínal myslet, že ho vlastní představivost pomalu připravuje o rozum, když zaslechl tichý dívčí hlas.

„Ona má ráda příběhy.“

Za dveřmi vrzla prkna a stín se vzdálil. Během okamžiku Alex opět osaměl.

3. TA VĚC V BATOHU



Alex věděl, že není žádný hrdina. Báł se horské dráhy, báł se hezkých dívek a báł se, že se mu v davu ztratí rodiče. Když do něj na chodbě narazil někdo ze starších dětí, ať už to bylo úmyslné, nebo ne, vždycky zamumlal „promiň“ a šel dál. Zpotil se i u písemky z matematiky.

Teď byl bohužel v situaci, která vyžadovala nesmírnou dávku odvahy. Protože se Alex sám nepokládal za žádného chytráka, snažil se představit si, co by udělal jeho starší bratr. Nebylo to tak těžké. John reagoval na jakýkoliv odpor násilím. Důkazem toho byla krabice plná rozbitých ovladačů od her, kterou měli doma.

Ten by ji při první příležitosti knokautoval, pomyslel si Alex.

Jinak ale pokládal svého staršího bratra za troubu, jehož IQ jen o něco málo převyšuje zombíka. Jenže řešit věci jako John se v téhle situaci zdálo nejlepší. Jakmile se Nataša vrátí, mohl by ji srazit k zemi, sebrat jí klíče, vyběhnout z místnosti a zamknout za sebou dveře.

Musím ji překvapit, než mě stačí začarovat, běželo mu hlavou. To je jediná cesta, jak to může fungovat.

Přitiskl chodidlo na nohu postele jako sprinter, tělo namířené ke dveřím. Čas od času zatnul svaly a natáhl krk, ale jinak zůstával v klidu a představoval si, že je voják na hlídce.

Konečně se pohnula klika.

Alex vyrazil. Nataša vešla do místnosti, zvedla obočí při pohledu na jeho trčící tělo a posměšně mávla rukou. Alex cítil, jak mu něco pevně sevřelo kotníky, zvedlo nohy nahoru a tělo stáhlo zpátky, jakmile vyrazil. Po bolestivém přistání se za sebe ohlédl a viděl, že nohy od postele se proměnily ve zvláštní šlahouny, které mu připomínaly víno. Jak je pozoroval, postupně se zatahovaly a tuhly, až z nich byly zase nohy postele.

Nataša se na Alexe odevzdaně dívala, jako by představoval nějakou nepříjemnou povinnost, která nejde odložit – špinavou podlahu, prázdnou lednici a tak.

„Ta schůzka dopadla *skvěle!*“ vykřikla, jako by se jí na to Alex ptal. „Nový zákazník. Udělal obrovskou objednávku a královsky za ni zaplatí. No není to parádní?“

Ani tíživá situace, ve které se Alex ocitl, v něm nedokázala potlačit zvědavost. Čarodějnice v pohádkách zaklínaly miminka a stavěly chaloupky z perníku, ale neobchodovaly.

„Co objednal?“ zeptal se.

„No, co myslíš? Samozřejmě kouzelné oleje! Jsou k nezaplacení na spoustu věcí. Třeba očarovat protivného souseda, přičarovat štěstí na víkendový výlet do Atlantic City. A pak tu

jsou oleje lásky.“ Znechuceně zvedla oči v sloup. „Těch mám tedy plný zuby. Jenže obchod je obchod.“

Alex se nuceně usmál. Když už nemůže utéct, aspoň se bude snažit moc si to s ní nerozházet.

„Blahopřeju,“ řekl. „To je... opravdu skvělé.“

„Ty jsi miláček,“ utrousila a poplácala ho po hlavě. „Ale protože ta mašina zatím běží dobře, nechci do toho strkat ruce. Co tě nepálí, nehas.“ Zvedla ruce do vzduchu a v tom okamžiku z nich začala vycházet modrá záře. „Teď budeš hezky stát jako figurka, a ať budu dělat, co budu dělat, nezavřeš oči. Ani nemrkneš, jako na fotografii.“

Nataša položila ruce Alexovi na ramena. Třásl se strachy, protože věděl, že není kam utéct a že ji nic nezastaví.

Já tak chci domů, běželo mu hlavou. *Jenom zase vidět naše.*

Najednou si vzpomněl, co říkala ta dívka. Sice bude střílet naslepo, ale nemá na vybranou.

„Budu vám něco vyprávět, chcete?“ zeptal se.

Nataša se zastavila. Dala hlavu na stranu.

„A co?“ zeptala se.

„Strašidelný příběh.“

Podívala se skepticky na Alexe a ruce se jí náhle modře zableskly.

„Zajímavý,“ broukla. „To bych ráda...“ Zakroutila hlavou. „Ale né, ty jsi jenom obyčejnej kluk! Jaký strašidelný příběh bys mi asi mohl vyprávět! Něco, co sis půjčil v knihovně? Nebo co jste si říkali u táboráku? Tyhle starý otřepaný historky jsou k ničemu.“

„Ty moje jste ještě neslyšela,“ ohradil se Alex. „Já jsem si je totiž sám vymyslel.“

„Tím hůř!“ odsekla Nataša. „Já potřebuju *opravdu* strašidelné příběhy, ne pohádky pro děti.“

Alex zrudl vzteky.

„Moje příběhy *jsou* strašidelné!“ vykřikl. „A hodně strašidelné! Proto jsem je chtěl dnes v noci spálit!“

„To nedává smysl,“ odpověděla. „Když jsou ty tvoje báchor-ky tak dobrý, tak proč bys je pálil?“

Alex neodpověděl. Vypravěčský instinkt mu radil, že teď není vhodná chvíle pouštět se do detailů. Kdyby Nataša všechno věděla, třeba by ztratila zájem. A jestli má Alex přežít, musí v ní ten zájem udržet.

„Fajn,“ řekla, tleskla a ze stínu vyrostla ze země židle. Posadila se na ni a nedočkavě se na něho podívala. „Tak povídej. Ukaž se.“

Alex vzal zpocenýma rukama batoh.

„Co to děláš?“ zeptala se Nataša.

„Mám tam svoje strašidelné sešity,“ odpověděl.

„Strašidelné sešity?“

„Ano, zápisníky, co si do nich píšu ty příběhy,“ řekl. „Já v noci nemůžu spát, mívám zlé sny. A nedokážu se jich zbavit jinak, než že je napíšu.“

„Strašidelné sešity,“ opakovala si Nataša a sevřela rty, jako by to slovo ochutnávala. „To se mi líbí.“

Alex si klekl na jedno koleno, sehnul se, rozepnul přední kapsu batohu a vyndal z ní tlustý sešit s mramorovými

deskami, úhledně nadepsaný svým jménem. *Tak kterou bych jí měl přečíst?* přemítal. V jednom jediném sešitě byly desítky možností. Alex dobře věděl, že kdyby vybral špatně, nedostal by už druhou šanci.

„Něco krátkýho,“ poručila Nataša netrpělivě. „Takový předkrm, abych věděla, jestli budu mít chuť na hlavní jídlo.“

Alex otevřel sešit a listoval v něm třesoucími se prsty. Konečně našel něco, co by podle jeho odhadu mohlo fungovat. *Jestli se jí tohle nebude líbit, tak je po mně,* pomyslel si. Začal číst.

ZATOULANÝ PES

Greg viděl toho psa poprvé u svého kamaráda Erika. Kluci se celý den jen tak poflakovali, a když už je omrzely videohry, vyrazili ven hrát frisbee. Na zápraží před dveřmi seděl pes. Byl středně veliký, bílý a trochu opelichaný jako staré tilko, když už ho nosíte moc dlouho. Žádný z kluků nepoznal, co je to za plemeno.

„Čau,“ řekl Erik a sklonil se, aby ho podrbal na krku.

Pes ani nezavrtěl ocasem. Jen se na Erika díval smutnýma očima.

„Asi je zatoulaný,“ prohlásil Greg a držel se od psa radši dál. (Jeho maminka, kterou pokoušel pes, když byla malá, ho vždycky nabádala, aby se k cizím zvířatům nepřibližoval.) „Podívej se mu na obojek. Třeba patří někomu ze sousedů.“

Erik prohlédl přívěsek na řetízkovém obojku. Byl to lesklý černý trojúhelník beze jména a bez adresy.

„To je divný,“ řekl a stiskl ten zvláštní přívěsek mezi prsty. „Sáhni na to. Je to studený jako led.“

„To je dobrý,“ zamumlal Greg a couvl. Pes se na něho díval smutnýma očima. Greg nevěděl proč, ale najednou cítil potřebu odtud co nejrychleji utéct. „Jdu domů.“

Druhý den Grega posadili rodiče ke stolu a oznámili mu tragickou zprávu. V domě u Erika v noci vypukl požár. Nikdo nepřežil.

Uplynul rok. Greg byl stále ještě smutný při vzpomínce na Erika, ale už ne tolik jako dřív. Jednou šel domů ze školy kolem domu Wilsonů. Měli neposekaný trávník a z poštovní schránky trčela pošta na všechny strany. Nikdo jim to ale nemohl zazlívát. Jejich dcera René byla nemocná. Nebyla to taková ta normální nemoc, že by pár dní zůstala doma a nešla do školy, byla to zlá nemoc a ona musela ležet v nemocnici.

Z okna Wilsonovic domu se na něho díval bílý pes.

Až do této chvíle si Greg nevzpomněl na ztraceného psa, kterého viděl u Erikova domu ten den, co vypukl požár. Teď se mu ta vzpomínka najednou vybavila. To určitě není on, pomyslel si. Nebo že by byl? Přešel trávník, aby si ho prohlédl zblízka. Pes seděl nehnutě jako socha a díval se na něho smutnými očima.

Na obojku mu visel černý trojúhelník.

Greg se rozběhl domů. Druhý den ráno maminka zvedla telefon a rozplakala se.

René Wilsonová v noci zemřela.

Od té chvíle Greg hledal bílého psa. Všude, kudy chodil. Nikdy ho neviděl. Až dospěl k přesvědčení, že ten pes byl jenom výplod jeho fantazie. Jednoho krásného letního dne vyrazil Greg do zábavního

parku. Postavili v něm novou horskou dráhu. Byla jedna z nejvyšších na světě a Greg celý rok čekal, až se bude moci svézt. Nejdřív mu to maminka zakazovala – psalo se o nějakých problémech s bezpečností – ale nakonec ji přemluvil. Čekal celé hodiny, aby se dostal úplně dopředu. Když se připoutával k sedadlu, věděl, že to čekání stálo za to.

Vozík pomalu stoupal nahoru, výš a výš a ještě výš. Greg se podíval dolů a zalapal po dechu, jak malí byli najednou lidi pod ním. Usmál se.

To bude něco, pomyslel si.

Po stranách konstrukce byly postavené malé schůdky pro případ, že by bylo nutné na ní něco opravovat, a na nejvyšším místě byla plošina velká jen tak, aby na ní mohl stát jeden člověk. Na plošině seděl bílý pes a díval se, jak vozy horské dráhy stoupají nahoru. V očích měl ještě smutnější výraz než kdykoli dřív. Ve slunečních paprscích se mu na obojku zatřpytil trojúhelník.

Greg věděl, že ten pes může znamenat jenom jediné.

„Zastavte to!“ vykřikl a cloumal s bezpečnostním pásem.

Bylo pozdě. První vozy už se rozjely dolů. A lidi kolem Grega začali křičet.

Alex zavřel sešit. Nataša se na něho dlouho dívala přimhouřenýma očima.

Nelíbilo se jí to, pomyslel si. Promarnil jsem svou jedinou šanci.

„To jsi opravdu napsal ty?“ zeptala se nakonec.

Alex přikývl.

„Určitě?“ zeptala se znovu. „Třeba jsi to jenom četl někde v knížce a líbilo se ti to, tak sis to opsal, a teď děláš, že jsi opravdový spisovatel...“

„To bych nikdy neudělal!“ trval na svém Alex – a v tu chvíli v něm vztek převládl nad strachem. „Tohle je *můj* příběh. A můžu vám i říct, jak jsem na něj přišel. Můj kamarád jednou takovýho psa našel a mě tak napadlo, co kdyby měla Smrtka psa?“

Nataša pobaveně zvedla obočí.

„Většina dětí by takovému psovi prostě hodila míč a hotovo,“ poznamenala.

„Většina jiných dětí jo,“ odpověděl Alex a stiskl v ruce sešit. „Většina dětí si se psy hraje. Já si hraju s *co kdyby*. Radši bych byl jako oni, ale ono se tomu nedá poručit.“

„Nedá,“ přisvědčila Nataša se znaleckým úsměvem. „Dovedu si představit, že nedá.“

Pořád se na něho dívala a bezmyšlenkovitě vytrhávala rukou stíny z područky kouzelné židle a obtáčela si je kolem ukazováčku.

„Tak... se vám to líbilo?“ zeptal se nakonec Alex, rozzlobený z nejistoty ve svém hlase, protože to zkrátka potřeboval vědět.

Málokdy někomu předvedl, co napsal, ale když už to udělal, tak zoufale potřeboval zpětnou vazbu.

„Špatná otázka,“ řekla Nataša.

Vstala ze stínové židle a ta se okamžitě rozplynula. Pak přitiskla ucho k nejbližší stěně, jako kdyby poslouchala, jestli za ní tiká bomba.

„Co to děláte?“ zeptal se Alex.

„Pssst.“

Nataša soustředěně poslouchala. Nakonec spokojeně pokývala hlavou.

„Dobrý,“ řekla. „To bude stačit.“

„Co bude stačit?“ naléhal Alex. „O čem to mluvíte?“

Čarodějnice ho ignorovala a otevřela dveře do sousední místnosti. Alex za nimi zahlédl obyčejně vypadající chodbu.

„Dobrou noc, vypravěči,“ utrousila a vyšla z bytu. „Zítra ti začíná opravdická práce.“

Zamkla za sebou dveře.

4. POKOJ STRAŠIDELNÝCH TAJEMSTVÍ

Když se Alex probouzel, slyšel, jak maminka s tatínkem připravují velkou společnou snídani jako každou sobotu. Slyšel hlasy, smích, cinkání nádobí a talířů. V okamžiku, kdy otevřel oči, však všechno zmizelo. Byl to jen krutý přechod mezi sněním a bděním.

Nejsem doma, uvědomil si a zorientoval se. Unesla mě čarodějnice.

Zavřel oči, protože ještě nebyl připravený opustit chabé bezpečí své postele. Vzpomínal na svou rodinu. *Kdo asi přišel na to, že jsem zmizel?* Bratr John to nebyl, ten musel odjíždět každý pátek brzy ráno. Nebyl to ani tatínek. Ten nikdy nevstával první, vždycky se držel poslední chvíle spánku jako záchranného kruhu.

Musela to být maminka.

Alex si představoval, jak vešla do jeho pokoje a našla tam prázdnou postel. Určitě nebude hned panikařit. Pomyslí si, že už vstal a nejspíš snídá nebo je v koupelně. Brzy si ale všimne,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příběhy z temnot.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.